

вате, ако и да ви увѣрява съ наше име. Утрѣ ний искаме да заминемъ за Медвенъ. Ще ни опрѣдѣлите, кой трѣба да ни придружи, за да го запознаемъ съ привърженицитѣ, които тамъ има да придобиемъ; тъй щото тѣзи привърженици, другото да не познаватъ отъ васъ, освѣнъ това лице което ще ни придружи и до него ще пращатъ тайната си поща. Тукашниятъ комитетъ ще кореспондира съ тѣхъ, посредствомъ това лице. Тѣ ще пращатъ до него извѣстия, за каквито и да било работи, и вий чрѣзъ него ще отговаряте. Прѣди да отидемъ въ Медвенъ, ний ви заръчаме да калесате отъ ближнитѣ околни бѣлгарски села по двама други влиятелни между сѣселенитѣ имъ за да стане едно *поглавно сѣбрание*; трѣба сега да отрѣдите кои да отидатъ. Ний до като отидемъ въ Медвенъ и като се установи тамъ комитетъ, по скоро ще се завърнемъ, а за Априлъ 8-ий непременно да пристигнатъ отъ селата такива хора“. Избраха се за такива калесници: Пенчу Божиловъ и Василь Тодоровъ, които и отидоха, а на другитъ день сутрината, двамината пратеници отъ Сливенскитъ комитетъ съ Божилъ Митювъ заминаха за село Медвенъ. Като стигнаха въ това село, слѣзаха въ къщата на учителтъ Господинъ Бачоваровъ, съ когото се познаваше Д. Схбевъ и го прѣпоръча, че е билъ народенъ мъжъ. Въ къщата на учителтъ свариха едно лице, Желяско Лоловъ, шурия на учителтъ. Тѣ се очудваха за какво ходятъ тѣзи гости, като йоще нищо не откриваха на заваренитѣ: ни отъ работа ни отъ търговия, а само се разговаряха, за звѣрствата на турцитѣ и черкезитѣ, за всѣко лошо поведение на турското правителство и на турскитѣ чиновници, заблуждението на Бѣлгарскитъ народъ, че ги търпи и се е вдалъ до крайна степенъ въ унижено подчинение. По поводъ отъ